

zejména ve směru bezpečnosti cizího majetku, ve kteréžto vlastnosti však, jak za hlavního líčení zástupce jejich výslovně prohlásil, soukromí obžalobci ani uraženými se necitili. Bylo proto vyhověti zmateční stížnosti dle §u 33 tr. ř. generální prokuraturou na záštitu zákona vznesené a dle §§ 292 a 479 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 1209.

V tom, že řemeslní hráči karet zlákali koho v hazardní hru, vzbudivše v něm úmyslně omyl, že jsou hráči neobratnými, nelze sice spatřovati skutkovou podstatu podvodu dle §u 201 písm. e) tr. zák., ovšem ale dle §u 197 tr. zák.

(Rozh. ze dne 7. května 1923, Kr II 114/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 29. září 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu dle §§ 197, 200, 201 e) tr. zák., avšak vypustil z rozsudečného výroku odsouzení dle §u 201 písm. e) tr. zák.

Důvody:

Nelze přisvědčiti zmateční stížnosti, že nesprávně shledán byl ve stěžovatelově skutku podvod, dokud nebylo zjištěno, že by obžalovaní byli používali falešných prostředků hracích nebo lstivých úskoků ve hře samé (dorozumívání se hráčů mezi sebou, jaké mají karty a pod.). Okolnost ta mohla by přijíti v úvahu pro řešení otázky, zda šlo právě o zvláštní způsob podvodu dle §u 201 lit. e) tr. zák., což však nikterak nevylučuje, aby skutek obžalovaných nebyl podřaděn pod všeobecný pojem podvodu, byly-li tu jinak jeho známky. Neboť již z úvodního odstavce §u 201 tr. zák. vyplývá, že zde zákon vypočítává některé zvláštní způsoby podvádění, způsobem nikterak výlučným, takže § 201 e) tr. zák. neomezuje všeobecné definice podvodu dle §u 197 tr. zák., moha býti jen do jisté míry měřítkem, pokud možno ještě mluvíti o lstivém předstírání (jednání). Byť tedy § 201 e) tr. zák., mluvě výslovně o podvodných úskocích hráčů ve hře, nepřipouští, aby jednání, jaké zjištěno tuto, jen jemu bylo podřaděno (jinak rozh. víd. sb. č. 2511), sluší zkoumati, není-li tu jinak náležitostí §u 197 tr. zák. Tomu však sluší vzhledem k zjištěním soudu nalézacího přisvědčiti. Byť i při hrách hazardních, o jakou tuto dle vlastního udání obžalovaných šlo, hrála náhoda převážnou roli, přece učí zkušenost a zjišťuje to soud též pro tento případ, že i zručnost hráčů, zejména hráčů ze zvyku nebo povolání, má velký vliv na výsledek hry, zvláště oproti osobám nezkušeným nebo méně zkušeným. O takové hráče ze zvyku nebo z povolání v tomto případě dle zjištění rozsudku skutečně šlo, právě tak jako soud nalézací poukazem na »hejličkářství« dáva projev svému přesvědčení, že obžalovaní jako hráči byli vůči poškozenému zřejmě ve výhodě. A byť i pouze na h o d i l é poškození v hazardní hře pojato bylo již ve skutkové pod-

statě Šu 522 tr. zák., do níž spadalo by také již pouhé vyzývání k účasti ve hře hazardní, má se věc jinak, jde-li o vyzývání za použití prostředku lstivého, uvádějícího vyzvaného, v omyl o povaze spoluhráčů, vycházejících přímo na to, aby ho za využití své nepoměrně vyšší zběhlosti ve hře — jiných lstivých, podvodných prostředků rozsudek ovšem v tomto případě nezjistil — bezpečně obehrali a tím na majetku poškodili. Je-li lstivým předstíráním nebo jednáním ve smyslu Šu 197 tr. zák. každé k oklamání jiného čelící nebo jeho omylu využívající chování pachatelovo podle okolností případu způsobilé, oklamati (sb. víd. 4129; viz též sb. nejv. čs. soudu č. 293), nelze shledati právně pochybeným, shledal-li soud nalézací takové podvodné jednání i v tom, že obžalovaní v úmyslu uvedeném oklamali Floriána K-a, vzbudivše v něm úmyslně omyl, že jsou hráči neobratnými, a přiměvše ho tak k tomu, aby se s nimi pustil do hazardní hry. Že snad Florián K. pustil se do hry hazardní v domněnku, že sám snadno může obžalované obehřati, nemění ničeho na trestní odpovědnosti obžalovaných, ježto jejich podvodné jednání zůstalo by i pak trestným, kdyby poškozený sám byl měl úmysl využití na jich škodu jejich předstírané mu neobratnosti (§ 4 tr. zák.). Byť i tedy nebylo správné dovolávání se předpisu Šu 201 e) tr. zák., přece jen odsouzení pro podvod samo nelze uznati právně pochybeným, a stačí rozsudek vypuštěním tohoto Šu, jinak bezvýznamným, opravit, ostatek však jej ponechati v platnosti.

Čís. 1210.

Všeobecných zásad o spolupachatelství dlužno použití i při Šu 411 tr. zák.

(Rozh. ze dne 7. května 1923, Kr II 231/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti stát. zastupitelství do rozsudku zem. trest. soudu v Brně ze 30. ledna 1922, pokud obžalovaní Leopold Z., Rudolf Č., Ludvík D., Josef K., Ambrož B., Ferdinand, správně František P., Josef J., Antonín L., Antonín Z. a Osvald G. byvše sprostěni dle Šu 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro zločin dle Šu 93 tr. zák. a nebyli jim ani uznáni vinnými přestupkem lehkého poškození na těle dle Šu 411 tr. zák., zrušil napadený rozsudek, sprostující jmenované obžalované i pro přestupek poškození na těle dle Šu 411 tr. zák., a ve výroku odsuzujícími obžalované Leopolda Z-a, Rudolfa Č-a, Ludvíka K-a a Ambrože B-a pro přestupek proti bezpečnosti cti zlým nakládáním dle Šu 496 tr. zák. a vrátil věc příslušnému nyní okresnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Soud nalézací, sprostiv uvedené obžalované z obžaloby pro zločin dle Šu 93 tr. zák., do níž poškození na těle, Karlem Š-a utrpěné, pojato bylo jako okolnost, vyšší trestnost podmiňující, odepřel též odsouzení pro toto úmyslné poškození dle Šu 411 tr. zák., poněvadž nebylo doká-